

STOPPA

Tramptský občasník (nejen) pro
západní Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca
Číslo 71, prosinec 2006

7. Celosvětový potlach v Texasu

Z cesty do Texasu jsme měli velké obavy. Je těžko si představit, že někde jinde bude jinak než u nás ve Victorii. Střídala se tu bouře za bouří, brzo tma, dešť a vítr bez přestávky. Chtěli jsme původně jet autem, ale okolností nás od toho odradily, hlavně počasí. Na všech horských přechodech na jih od nás už padal sníh. Takže jsme si na poslední chvíli zajistili místa do stejného letadla, co už měli objednané Zdeněk, Cwak, Bobin, Mandolína, Jaruška s Lacem a Majka s Pepou. Předpověď pro Dallas na Internetu byla jaksi divoká, nechtělo se nám věřit, že by tam

bylo přes den 28 stupňů. Ale ono bylo. Ještě, že jsme si vypůjčili auto s air conditioning. Mapu jsme měli a podle popisu co přišel s pozvánkou od Faráře se nedalo zabloudit. Texasské ukazatele na dálnici však dokázaly poplést mnohé. Vancouverská skupina přilétající následující den, vzala špatnou odbočku na té správné dálnici E20 a mazali si to na západ místo na východ. Po pár stech kilometrů svůj omyl poznali, ale pozdě v noci jim nezbylo nic jiného, než vzít nejbližší motel a ráno pokračovat v cestování, ale opačným směrem.

Krajina kolem Gilmeru je mírně zvlněná, prostoupená smíšenými lesy. Na pohled to vypadá jako lesy Yukonu, ale když se podíváš blíže, tak vidíš v listí všelijaké kaktusky a trní s lianami v podobě ostnatého drátu. Ty se v těch horkých dnech radostně zakusovaly do nahých lýtek kamarádek a kamarádů. Pozemek samotný je veliký, protkaný romantickými lesními cestami pokrytými vrstvou spadlého listí překrásných podzimních barev. Devět očíslovaných kempů bylo vyčleněno pro stanové tábory. Prostranství hned za bránou bylo určeno pro parkování aut, ale rozložilo se tam i velké množství obyvatelných bydlíků na kolech. Mnoho soukromí a romantiky tam neměli, nezáviděli jsme jim ani to pohodlí spát v postelích, bylo jim tam stejně horko jako nám ve stanech. Kolem nás voněl les a nikomu nevadilo, že tmu rušily ohně, smích a písničky až do ranních hodin, přesně tohle k těm našim setkáním patří. Věkem jsme už mnozí dědové a bábinčky, ale mládí si vozíme stále sebou. To teprve doma nás všechno rozbolí.

Přijelo asi 450 účastníků ze všech možných světových stran. Paddyho předpotlachový vandr se nevyvedl. Několik týdnů pršelo a Buffalo River měla povodňový stav. Na kanojích se jet nedalo a všichni, co si vandru plánovali svou účast zrušili, kromě pořadatelů z Paddyho party.

Veškeré pitivo jsme nakoupili v Big Sandy, tak jak nám domácí poradili. Ti, co odhadli svou žízeň na potlachovišti špatně, museli znova jet asi 50 km zpět, protože nejbližší Gilmer má dostatek potravin, ale žádný alkohol jakéhokoli druhu. Říkají mu „dry town“. Něco takového se hned tak někde ve světě nevidí. Celý okres

si to v Texasu může odhlasovat a alkohol je pak zakázán a musíš jet pro pivo do okresu vedlejšího.

První dvě noci byly horké. Objevíli jsme, že nejlépe se spí ve stanu bez té vrchní plachty, jen pod síť a spacák přes sebe přehozený. Ve vzduchu byla veliká vlhkost a přes den horko, proto sprcha ve studené vodě byla nádherně osvěžující. Postupně se přes noc ochlazovalo a v den Velkého Ohně byly k ránu jenom dva stupně.

Oheň zapálili: Mates z Austrálie, Pepan z Kanady, Paddy z Prahy, Bobr ze Švýcarska

V porotě byli: Sam z Austrálie, Moose z Kanady, Kidřák z ČR, Bogan ze Švajcru a Jirka Moudrý z USA.

Zpěv jednotlivců: 1) Redřák – Vancouver, 2) Dan – Vancouver, 3) Cwak – Vancouver Island

Dvojice: 1) Fony s Pavlou – Vancouver, 2) Prcek a Forsajt – Tišnov, 3) Námořník s Lenkou, B.C.

Skupiny: 1) Hej-Bej z Vancouveru, 2) Tišnovské osady, 3) parta ze San Diega, CA

Touto cestou také chceme poděkovat pořadajícím za výborně zorganizovaný potlach. Všude byl dostatek dřeva na vaření i na každodenní táboráčky a k tomu příjemná atmosféra kamarádství. Vysoké stromy nás chránily před listopadovým ostrým sluncem. Potlachoviště mělo vybudované podium a ozvučení, které nemělo chybu. Vepředu i vzadu bylo dobře slyšet nejen zpěváky se slabším hlasem, ale i sólovou kytaru. V sobotu odpoledne ve 3 hodiny se pořádalo skupinové focení. Všech 450 lidí se vešlo pouze do kamer s „rybímkem“ a i na to si musel fotograf vylézt na „rozhlednu“ připravené čtyřmetrové potlachové hranice a fotit to z ptačího nadhledu. Hranici ztěžily dva obrovské krásné vyřezané a malované totemy. Kolem nich se fotily skupiny, jednotlivci,

staří kamarádi a kluci a holky, co se zrovna tady poznali. To vše prostě musí být zvěčněno pro vzpomínku. A také fotky pod vlajkami a před tee-pee nesmí chybět.

V pět hodin začal potlach. Novinkou byl indiánský tanec, kde tancoval místní indián z kmene Cherokee, v plném tradičním slavnostním oblečení. Po poděkování všem, co se na přípravě podíleli, začaly soutěže, které probíhaly dlouho do noci. Zima táhnoucí z lesa nás tlačila blíže ke kruhu z kamenů, které kamarádi dovezli a na které se podepsali i lecos přimalovali. Všichni uvítali otevření šerifského kruhu, protože se teplota přiblížila k nule (+2 C°). V okolí není mnoho kamenů, jenom něco podobného sopečné vyvřelině a byly tím ohraničeny jen malé ohně na kempech.

Odjížděli jsme s dobrým pocitem spokojenosti, plni vzpomínek a zážitků. Ještě jednou díky všem za hezký potlach.

Aleš a Maruš

A je po tlachu 06....

Ahoj od Dvou Potoků!

V srpnu nas kontaktoval Prcek, z Brna, bude se sedmi kamarády projíždět Chicagem...

Před dvěma roky obcházel kolem Texaského ohničku a nabízel kořalku, kterou jsme pili ze škeblíčky. Mně se to tak líbilo, že na konec "škemprdíčku" na kožený kaničce, mně dal kolem krku! Dobře jsem si ho pamatovala.

Začátkem října osm trampů "jelo kolem" a tak u nás přespali. Celou noc jsme prozpívali. Ve středu jsem s nima jezdila po obchodech. K večeru byli vybaveni tak, že mohli v pohodě cestovat víc jak měsíc, než se sejdeme v Gilmeru. Při loučení mně -nám- moc děkovali. Ale jsem zůstala dlužníkem já. Ta veselá noc mně přivedla do potlachové nálady. A jsem si broukala známý melodie dalších pět týdnů.

Pár weekendů před celosvětovým potlachem nám začaly chodit e-maily, že kamarádi opouští ranče, ohrady a stáj. Vypínají počítače; odjíždí a míří k táboráku v Texasu. Denně jsem měla vidiny, jak po cestách širokých i úzkých, kryté vozy se blíží k Ft. Adamsonu. Tušila jsem, že dlouhou, dlouhou dobu ještě ty vozy pojedou. Dočkali jsme se toho dne, že jsme se s Petkem přidali do šňůry vozů. Po tej cestě známej jsme již po sedmé cílili k bráně "U Kluků".

Hned co jsme ji projeli, kamarádi poznali našeho modrého VANDRVANA, "Chárlíka", a během pár vteřin, jsme byli srdečně vítáni. "Ahoj! Ahoj! Ahoj!"! A tak mně napadlo, že to je ale zajímavé, že vnitrozemička, vlastně s žádným přístupem k moři, převzala anglický námořnický pozdrav!

Je to pravda, na západ je cesta dlouhá. Chudák Charlie. Celý se rozklepal, jen jsme odbočili na Aster Road. Snad věděl, že ještě kousek a skončí cestu svou a si odpočine. Neuvěřitelné, "náš flek" na nás čekal. Nevzalo to dlouho a byli jsme zabydlení. Stáli a známí "sousedí" si k nám přisedli. Otevřeli jsme si první piva a s chutí jsme se napili dočkaného, zaslouženého nápoje. Spokojeni a šťastní s pocitem, že před námi jsou dva týdny času, určené jen k zábavě s přáteli.

Měli jsme vlastně víc jak 14 dní, ale já jsem byla jistá, že od Fort

Adamsonu odjedem nejpozději ve středu, 22. listopadu. V klidu a po době třech dnů se vrátíme pomalu domů, po postraních cestách poznáme, jak se žije mimo dálnici. Přenocovat chceme v hotelech, jíst v roztomilých restauracích.

Slunce brzo zapadá v Texasu na podzim. Hráló nám to akorát do karet: tím se zblížil i prodloužil čas u ohničku. Z tmavého lesa svítilo několik táboráků. Zazněly písně, smích a cinkání lahví.

Cestovala jsem kolem ohňů, kde se všude zpívalo. A tak jsem pěla až jsem ztratila hlas. Jak jsem nemohla přidat svoje vokály, tak jsem pozorovala jak trampí se do rytmu houpali a drželi se kolem ramen. Dovedu často zkomolit slova a zpívám si svoje vymyšlené nesmysly. Teď jsem se soustředila a poslouchala, co se kolem mne vlastně vyslovuje. A přišlo mi na mysl, že náš počet trampských písní je absolutně úžasný. Takový malý narod, z toho jen procento čundráckých písničkářů. A tisíce krásných textů.

O národních písních a lidovkách nebudu ani hovořit.

Jeden večer jsem se podívala přes kroužek u jednoho ohničku.

Naproti stála ženská, oblečená tak, že jsem na ní mohla nechat oči. Před léty jsem měla něco moc podobného: prošívanou bundu s kalhotama na zip kolem pasu. Čili dvoudílová kombinéza, vymakaná, aby ženským vyhověla. Nějak jsem skulatila a před pár roky jsem ten šikovný a teplý zázrak věnovala kamarádce, která si udržuje štíhlou postavičku. Byla šance, že by mi tato trampka řekla kde to sehnala, třeba bych objednala další, větší?!?! Obešla jsem kruh a málem jsem omdlela, když mi sdělila, že ji má od Šakala. Byla to moje bývalá kombinéžka.

Času na tlachání bylo taky dost. A zase ty vtipy! Neskutečně se vyprávěly samé nové. Říká se, že přes humor se pozná, jak je národ inteligentní. Co dodat?

Prý kolem 450-500 se nás sešlo. Každý druhý s přezdívkou. Přemejšlela jsem, co znamená slovo "přezdívká"? (strejda Petr nabízí jeden rozumný názor...) Vím co to je, ale nemohu přijít na to, z čeho to slovo vzniklo. Tak se obracím na Vás, kdo mi to vysvětlí? Můžete odpovědi posílat na e-adresu:

udvoupotoku@comcast.net . Kamarádi Bublina (B.C.) a Brnd'a (Iowa) objasnili, jak a proč se stala mezi trampama tradice přejmenování. Jsme opravdu banda chytrá: vzpomenu si na stovky slok, vymejslíme si další a další fóry a ještě si pamatujeme nespočetné aliasy. Jsme zkrátka zasobárnou informací!

V úterý jsem opatrně začala balit. Ale když jsem viděla, že Petkovi se chtělo těch pár dnů navíc brnkat s kamarádama na kytaru, tak jsem to vzdala. A vo co jde? Hotelů bude vždy plno, restaurace budou dál vařit. Ale ty prodloužené ukradené chvíle na

čundru se nedají nikdy vynahrát.

Cestou domů jsme ukusovali studený grilovaný buřty. A jak nám chutnaly! Spali jsme na rest area, poslední noc ve spacáku. A jak se nám dobře spalo! S Petkem jsme pozorovali jak se

vše pokládá k zimnímu spánku, unavená, moudrá příroda. Než se nadějem, nastoupí čas příprav pozvánek a camrátek k našemu pátému potlachu, na kterém se sejdeme, zazpíváme a zachechtáme 26. května 2007. Ten malý kouteček v severozápadním Illinois uvítá každého trampa, který přežil zimu!

Nejsem jediná, komu potlach končil příliš brzo. Večer co večer u nás zvoní telefon, nebo sama vytáčím čísla. Každé ráno, e-mailová schránka přináší radost jak od stálých "t'uk-kamarádů" tak od nových kontaktů. Je vidět, že jsme měli času málo, si to všechno říct!

Farářovi i Fífovi srdečně děkuju, že nám i všem účastníkům, zajistili sedmý celosvětový potlach. Bez ohledu na to, jak pozemek utrpí, vysekali devět kempů, včetně cest širokých dost, aby se dalo přijet autem a vyložit zavazadla. Všude byly špalky na sezení i rošty na vaření a i dříví. Do dvou let všechno zase zaroste, zůstanou jen vzpomínky. My to víme z vlastní zkušenosti; co zanedbáme, příroda co nejdřív získá zpět. Nebyli sami, kteří přiložili ruku k dílu. Kamarádi od Dvou Potoků jim a všem pomocníkům, gratulujeme. Umííí!!

Koukám, že jsem se zase pěkně roztočila u klávesnice! Tak, velký AHOJ od Jany Tornáda z Illinois!

(p.s..... děkuju všem, kteří jste mě vyhledali o potlachu, by jste mi řekli, jak se těšíte na moje články psané s americkým přízvukem!)

Z Texasu . . .

Kamarádi a kamarádky, jako organizátoři celosvětáku bychom vám všem chtěli poděkovat za to, že jste se zúčastnili 7. Celosvětového potlachu v

Texasu. Víme, že pro mnohé kamarády to byla nejen časová, ale i značně velká finanční oběť, aby na potlach přijeli a to oceňujeme. 7. Celosvětový potlach byl opravdu akce "Trampi Sobě". Bez pomoci mnohých kamarádů a kamarádek, kteří se zapojili ať už

výrobou krásných cen do soutěží, návrhy na zvadla a camrátká, vyřezáním krásných totemů či velkou fyzickou i finanční pomocí, by se potlach těžko uskutečnil. Za to vám všem patří mohutné UMÍÍÍÍÍ.

Dle osobních důků, e-mailů a telefonátů, které jsme dostali a dostáváme usuzujeme, že podle vás vyšel potlach na zlatou. Dle našeho názoru vyšel proto, že se sjela kvalitní sestava kamarádů, kteří vytvořili nádhernou kamarádskou atmosféru a spokojenost. Veškeré přípravy, výzdoba a úprava potlachoviště, by byly jen prázdným gestem, kdyby tam nepanoval kamarádský duch a kamarádská pospolitost. To je pro nás tou největší odměnou, kterou jste nám dali a za to vám všem ještě jednou velký děkovaneč.

7. Celosvětový potlach byl proto úspěšný, protože jsme si ho všichni takový udělali a i matka příroda nám fandila, takže to byla jednička.

Ahoj Farář a Fífa

(pozn. redakce – kámen dovezl Mike s Ali z Whitehorse)

Za Velkou louží

Z domova jsem vyrážel 24. srpna 2006 a vrátil se 4. října. Co je na mém cestování nejzajímavější? Asi to, že podobnou cestu jsem plánoval už před 25 léty a teprve po sedumdesátce se mi podařilo ji uskutečnit. Za bolševika to nešlo, po revoluci zas nebyly peníze na letenky a až teď, coby důchodce, jsem si to mohl dovolit díky tomu, že mi skončil spoření u penzijního fondu. Kamarád Bublina, který opustil Československo v roce 1969, měl to štěstí, že se dostal do země zaslíbené, do Kanady. Já zas mám to štěstí, že mám v Kanadě kamaráda, který mi pomohl opatřit vízum na půl roku. Chtěl jsem ho na deset let, ale asi by to bylo zbytečné. Prý v brzké době bude s Kanadou bezvízový styk.

Tak tedy díky Bublinovi a Věře jsem se na měsíc ocitl za Velkou louží a mohl zažít spoustu krásných a neopakovatelných zážitků při táboření u jezera, které asi na mapě nenaleznete. Jezero je v oblasti South Cariboo a

já se nestačil divit, jak se trampuje v Kanadě. V Čechách je nemyslitelné jezdit na vandr s motorovou pilou a tady jsme každý večer dělali oheň, jako u nás na velkém potlachu. Tolik dřeva nespálím v krbu na chajdě na Vysočině ani za pět let. Přestal jsem se tomu divit, když jsem později viděl v divočině na řekách a jezerech třímetrové hromady kmenů, které voda přinesla a které nikdo nezkonsumoval. Jsou to pralesy, kde dřevo nemá žádnou

hodnotu. Netábořili jsme jenom ve státních lesích. Zažil jsem několik ohňů, ať už to bylo na T.O. Konečná, kde se slavily Bublinovy 63. narozeniny, za účasti kamarádů z Kanady, USA i Čech, nebo na soukromém pozemku poblíž Canim Lake, ale i na Trampské Kytaře 2006, která podle kanadské terminologie, se konala „nedaleko“.

O Trampské Kytaře jsem čítával jen v trampském tisku ve článkách Hanky Hosnedlové. Tady jsem byl přímým účastníkem. Kanadští trampové z mé generace říkali, že podobné akce nemilují, že dávají přednost setkání v lese a ne na podiu. Prý tam jdou jen ze zvědavosti, ale myslím, že nebyli zklamáni. Ono to totiž bylo v lese a každý si měl z čeho vybrat. Setkaly se tam tři trampské generace a je pochopitelné, že na to byly tři pohledy. Milovníkům předválečných písniček se zdály nové písně být netrampské. Jiní odsuzovali prodej piva a buřtů. Někteří říkali, že název Trampská Kytara byl zvolen nevhodně, ale celkově se jim to líbilo. Já si osobně myslím že název byl správný, protože i když všechny písně nebyly trampské, důležitější bylo, že tam byli sami trampové. Cožpak nebyla úspěšná skupina mexických hudebníků? Na T.K. jsem poprvé mohl podat ruku šerifovi TPHB Dudlíkovi, nebo Kwakinovi z Prince George. Setkal jsem se tam i se Šocem a Natašou z Edmontonu a i se zlatokopem Žroutem, kterého jsem znal jen z videonahrávek z Yukonu. Byli tam i kamarádi z USA. Gamza a Karel přijeli z Colorada s jednodenním zpožděním, protože v Montáně hořely lesy. Najeli přes 5000 kilometrů. Setkal jsem se tam i s Farářem z Texasu, organizátorem světového potlachu, který bude v listopadu v USA. Bylo to vzácné setkání, protože jsme se viděli naposledy v Krušných horách, rok před tím, než nás přišla okupovat Rudá armáda. Některé účastníky jsem znal už z Canim Lake, jako třeba Hanzina, který je nejenom výborným zpěvákem a kytaristou, ale který se dovede mistrně ohánět sekerou a motorovou pilou, že mu musí každý jen závidět.

Díky Alešovi a Maruši z Ostrova jsem mohl navštívit totémové město Duncan a nafotit spoustu uměleckých děl, jaká nenajdete v žádném muzeu na světě. Díky Bublinovi a Věře, s nimiž jsem naježdil 3000 km, jsem viděl desítky jezer, mohl fotit Rocky Mountains a Cariboo Mountains. Navštívili jsme několik národních parků, teplé prameny a setkal jsem se s kamarády novými i starými. Třeba s bývalým šerifem Vlčice z Ustí nad Labem – Pulcem, který žije ve srubu, co si sám postavil. Nemohli jsme se po čtyřiceti letech poznat. Na potlachu Montány v Žerotíně a na potlachu v Bořislavi, to jsme tenkrát byli kluci jako buci a netušili jsme, že se ještě někdy sejdem. Tenkrát jsem si jen odškrtařoval z adresáře jména kamarádů, od kterých mi naše pošta vracela nedoručené dopisy s oznámením: „Adresát je mimo území ČSSR“.

Když píšou o cestování v Kanadě, chtěl bych také poděkovat Tondovi z Crestonu, který nám poskytl útlek, abychom nemuseli spát pod stanem a také manželům Koubovým ze Squamiše.

Nesmím zapomenout ani na cestování v Evropě. Také Světlaně a Mořicovi patří dík. Ti mne odvezli jejich vozidly z Železné Rudy na letiště do Mnichova a později zpět. Těmto dvěma vděčím za to, že mi poradili neletět z Prahy, ale z Mnichova, čímž jsem ušetřil 12 tisíc korun. Varuji budoucí cestovatele. Bacha, na Ruzyni jsou zloději a nejsou to jen taxikáři, ale i letecké společnosti.

Moje měsíční cestování neskončilo. Ještě jsem stihl procourat 14 dní Šumavou se svým vnukem a jeho rodiči. Na rozdíl od Kanady už jen jako pěšák. Byli jsme na Vydře, u pramene Vltavy a na Boubíně. Poslední ohniček byl v kempu v Annině. Po návratu na Vysočinu jsem si dal zajímavé předsevzetí: Již nikdy do Kanady bez znalostí angličtiny. Už nikdy se na letišti nedorozumívat rukamanohama, ale nějakou světovou řečí. Nás ve škole učili ruštinu, ale to jaksi není to pravé ořečové.

Jim Severák - Květinov

Z Pad'ourových zapomínek :

HOU HOU - pokračování č.1

Druhý den Vydry opustily chýši a na čerstvě pojmenovaném Vydrím tábořišti (přes řeku) postavily stany. Zřejmě ale - při pohledu vzhůru a poradě s rosníčkou (pořádný Medard kape 40 dní) tábor zase zbouraly a vrátily se zpět do doupěte - boudy kamenolomců, což se s pozdější nepřízní počasí potvrdilo jako velmi pragmatické. Tam pak hoši chtěli ztrávit plánovaných 14

dní.

Krysa byl pověřen péčí o plné žaludky, ostatní pak sháněli doplňující proviant jako houby, lesní plody, ryby, prostě vše, co okolí Proudů poskytlo, včetně nákupů v nedalekých Štěchovicích. Večery trávili pionýři trampingu u táborového ohně s tekutinami z dnešního hlediska poněkud neobvyklými (voda z nedalekého potoka, resp. čaj v kotlíku)!

U ohně se nezpívaly žádné trampské písně - ony prostě ještě žádné nebyly, o kytaře na vandru ani nemluvě (to vše začalo až o 3 roky později). Dnešní tramp těžko pochopí, že jednou z činností bylo na př. spravování punčoch, přes den rozdrásaných, nebo kreslení okolních partií, včetně portrétování sebe samých. Pátý den přijel na návštěvu již citovaný Chanda a večer bylo veselo - zpívá se a Žlabej fouká do harmoniky za doprovodu "kvarteta píšťal na hubu".

Inventory zásob potravin uspišila rozhodnutí o předčasném návratu do Prahy pro hlad a jak je doslova v denníku uvedeno - "pro všeobecné těšení se domů na jídlo (že ho bude dost)". Je to sice poněkud méně prozaičtější důvod, než ten, který líčí jiný trampský dějinopisec, leč denník to tak uvádí. Nevím, zda zde hledat souvislost se rčením, že "někoho je snazší šatit, než žít," ale ale když Krysa píše, že před odjezdem vaří z posledních zásob **84 ks višňových knedlíků**

pro 4 osoby, docela bych to spojení akceptoval.

Takže odjezd nikoliv po 14, ale po 9 dnech z důvodu ohrožení života hladem. Deštěm posílená Velká řeka musela tehdy opravdu pěkně uhánět, neb v denníku je uvedeno, že chlapi vyrazili na Kajmanu (Kramář na maňasu) v půl šesté večer a do Prahy dorazili ve čtvrt na deset.

Tolik tedy stručně o prvním déletrvajícím pobytu pozdějších pilířů Ztracenky v místech (resp. naproti místu), kde vznikla nejznámější trampská osada.

V některých vzpomínkách na počátky Ztracenky se vyskytuje zmínka o Hopsajících Derviších, což bylo po čase považováno za nějakou fantasmagorii. On ale do té historie tento přibližný název opravdu patří:

Tehdejší pražská mládež - stejně jako ta dnešní - se samozřejmě ve chvílích volna chtěla společně bavit, a tak se podle zájmů scházela, kde se dalo. Mimo plesů, různých spolků a hospůdek to bylo v létě na lavičkách v parcích, na Šancích či na pražských ostrovech. Nezanedbatelným zábavním místem byl i Slovanský ostrov - Žofin. Tam pod křídly jakéhosi spolku nacvičoval na veřejná vystoupení i krojovaný taneční kroužek. Mužská část tam sice nechodila z přehnané touhy po tanečních kracích, ale tělesné kontakty s tanečnicemi (v rámci programu samozřejmě) nebyly k zahození.

Mezi těmito tanečníky byli i dva kamarádi - zaměstnanec pivovaru a architekt, které - ještě s dalšími - vždy po skončení tanečků čekala "jejich" lavička v zákoutí ostrova, kde si spolu s další omladinou zpívali tehdejší slágy (od Hašlera, Hvižd'álka, Hojera, a jiné, převážně z pražských kabaretů). Tanečníci byli

ostatními rádoby vtípně přezdívaní Hopsajícími Derviši, což se pak ujal pro všechny. Členem tohoto "spolku" byl i kuchař, který byl písničkově velice dobře fundován a s tím pivovarským a architektem si výborně rozuměli. Rozuměli si také v touze po romantice a zkráceně řečeno - díky kontaktu s výše jmenovaným Krysou a j. se jejich romantické touhy začaly vyplňovat právě ve Svatojanských Prouděch, kam začali pravidelně dojíždět. Ten pivovarský se jmenoval Zdeněk Nossberger, později na Ztracence známý jako Kanička či Kanice a Ztracenka ho evidovala jako svého prvního kytaristu. Tím architektem byl Karel Kuthan, známý pak jako Švec a byl druhým, kdo v osadě hrál na kytaru. Ten kuchař se později proslavil ze všech Ztracenačků nejvíce. Jmenoval se Jaroslav Mottl a pro podobu slov Mottl - motýl se mu "americky" přezdívalo Butterfly (právě z toho Žofina přinesl pak na osadu Piskáčkovu melodii "Rej duchů" s vlastním textem a názvem "Záře červánků", která je označována za jednu z prvních "pravých" trampských písní).

Romantikychtivá mládež se přes zimu scházela kde se dalo. Ti, kteří měli štěstí, sehnali klubovnu, kde - za příspěví knížek od Londona, Curwooda, Harta a jiných spřádali dobrodružné plány a v duchu se vtělovali do kůže hrdinů, jejichž příběhy popisovali jmenovaní autoři. Když pak chlapi zjara vyšlápli proti proudu Vltavy na jim už známá místa, nebylo divu, že z Vydrího tábořiště se stal Tábor Řvavých - nikoliv z důvodu nočního hulákání u ohně, ale zřejmě podle jedné z povídek, kterou Bret Harte (před téměř 150 lety) nazval The Luck of the Roaring Camp. Podobně vznikl i pozdější a definitivní název osady - Ztracená Naděje - podle vesničky, presentované ve filmu Červené Eso. Pamětníci dokonce vzpomínali, že se v tehdejší době ztrácela z karetních her červená esa, kterými - připíchnutými na stromech - byla pak značkována cesta do osady.

Paďour Zdeněk

(pokračování příště)

Tramping na obrazovce

Polemik, pojednání, článků a studijních prací o trampingu, jako jedinečném českém a slovenském fenoménu, už bylo realizováno víc než dost. Ani o jednom z těchto projektů, ať už jednorázových či objemově rozsáhlejších, však nelze tvrdit, že představil tramping komplexně jako celek v celé šíři jeho záběru a už vůbec ne, že vystihl jeho nedefinovatelnou vnitřní filozofii.

Podarí se to nyní Ňufovi (Fedor Skotal), zkušenému publicistovi, který má tu výhodu, že na rozdíl od dřívějších tvůrců podobných snah z trampského zázemí skutečně pochází? Rozhodl se totiž zachytit historii a podstatu trampingu až do současnosti a zmapovat to v desetidílném televizním seriálu, který má zatím pracovní název Zvláštní znamení touha, který si vypůjčil ze známé Wabiho písničky. Původní impuls sice vzešel od kameramana Karla Slacha, ale té nejtěžší části - postavit scénář pro tohle retro se skutečně širokým záběrem - se ujal právě Ňuf. A zřejmě v Ňufovy schopnosti věří i odborníci, protože na tvorbu scénáře bylo poskytnuto stipendium Nadací Českého literárního fondu. Ovšem na samotné natáčení jednotlivých dílů seriálu se prostředky usilovně shánějí a vítání jsou všichni, kteří by se sponzorsky chtěli na projektu podílet. Může je hrát vědomí, že přispěli ke zdokumentování něčeho jedinečného a nenapodobitelného. Touhy po osobní svobodě, romantice a přátelství...

„Scénář by měl být hotový do konce roku, takže na něm usilovně pracuji. Natáčet by se mělo začít příští rok. Chtěl bych v seriálu představit nejen historii trampingu od jeho prvních krůčků na počátku minulého století, ale i jeho zvláštní specifika,“ říká Ňuf. Vždyť přece tohle neformální a neorganizované hnutí neviselo ve vzduchoprázdnu. Mělo svou kulturu a své aktivity, hledalo svá zázemí... Vzpomeňme třeba na inspirující romantické filmy o

amerických kovbojích a indiánech, na písničky, které si trampové přisvojili a které se prolínaly i do civilního života v kabaretech, nahrávkách či dokonce filmech, a navíc měly i svůj zákonitý vývoj. Ať už v podobě tvorby starých trampských písničkářů jako Jenda Korda, Jarka Mottl, Olda Vrtiliška a další, anebo později v protichůdně přijímané vlně moderní trampské písničky bratří Ryvolů, Kapitána Kida a jejich následníků. Patří sem i prezentace v tisku, trampské časopisy, literatura, humor, výtvarné projevy, řezbařina a samosebou také sport. Trampští atleti dosáhli řady sportovních titulů a dokonce reprezentovali republiku na předválečných olympijských hrách. A dodnes existují ryze sportovní osady.

„Cyklus bude vycházet z míst na Staré a Zlaté řece, kde tramping vznikl a která se mění tak jako všechno kolem nás. Nebude opominut ani Bob Hurikán a jeho Dějiny trampingu, osada Ztracená naděje, Utah, ke slovu přijdou archívy, alba, vzpomínky pamětníků... „Nechci se vyhnout ani osudům některých osad, které bude demonstrovat jeden konkrétní příběh - od romantiky plátěných stanů po zděné chaty, brigády socialistické práce na pomoc zemědělcům až k mercedesům před zahrádkami brizolitových vil a vzájemné nesnášenlivosti,“ uvádí své plány Ňuf.

Opomenout nelze ani etapu Kubátových opatření, dobu, v níž se čeští trampové jako interbrigadisté zapojili do španělské občanské války, později do protinacistického a ještě později do protikomunistického odboje. Známa je například Trampská partyzánská zimní brigáda či trampové v koncentračních táborech, jejich popravky atd. Připomenuta budou jména jako Packard, Broches a další. Dostáváme se i k roku 1968, následným represím, Londonovcům s Rudanem Nohou, krvavému potlachu v Údolí hříchu, obnově skautingu, formování tábornické unie, renesanci trampských časopisů, Mladému světu, filmovému dokumentu Potlach, Zlatému klíči, písničkám... Dočasně uvolnění ukončí nástup konzolidace, zahánějící tramping opět do ulity. V dokumentu se objeví Porty, ale také Trapsavec, řezbářské výstavy, literární počiny, kreslený humor a další aktivity. Ať se sebevíc hlásá apolitičnost trampingu, už tím, že byl postaven na jakési alternativní svobodě, kdy se projevoval formou antiměšťáckých protestů a mírné protikonvenční anarchie, se stavěl na určité místo politické sféry.

Na to zákonitě navazuje trampská emigrace, která odváží fenomén trampingu do různých koutů světa a vesměs jej zakonzervovává v podobě, v jaké byl při jejich odchodu. Teprve později se uvolněním hranic dostává do kontaktu s trampingem, který v českém prostředí prodělal určitý a nevyhnutelný vývoj. A nástup další renesance posametových let - přínosná, nebo zkázonosná?

„V závěru bychom se chtěli zamyslet nad budoucností trampingu. Zaniká řada věcí z minulého režimu, alternativní svoboda nahrazuje svoboda skutečná. Přichází i soumrak trampingu? Anebo jej nahradí nové formy, nové alternativy?...“ Hanka Hosnedlová

Nová úloha policie v trampingu?

(Článek přetištěn z časopisu Trampský Spravodaj Bratislava č.171)

Ešte pár slov o potlachu pod zrúcaninou Korlátko

Na podujatí takého rozsahu nemôžu chýbať ani ľudia, ktorí neprišli za zábavou či stretnutím s kamarátmi, ale z povinnosti: hasiči, zdravotníci, obsluhy predajných stánkov, policajti... Viacerí účastníci si všimli, že tých posledných tam tentoraz bolo viacej, ako jsme zvyknutí. Neprišli preto, že by sa obávali, že by bolo treba zakročiť v prípade nejakých neprístojností vyvolaných trampami. Naopak prišli chrániť nás, presnejšie: pokojný priebeh nášho stretnutia, keby sa ho niekto pokúšal narušiť. A

také nebezpečnost naozaj hrozilo. Radšej by sme to nespomínali, no stalo sa: keď už prípravy na potlach vrcholili, prišiel z Ostravy návrh uskutočniť pod Korlátkom súčasne aj technopárty. Trnavskí kamaráti samozrejme odmietli. Najprv veľmi slušne dokazovali, že trampský potlach a technopárty sú akcie natoľko odlišné, že by sotva spolu ladili. A že trampi už na uskutočnenie svojej akcie vynaložili toľko úsilia, práce i prostriedkov, ktoré im ťažko možno vynahradiť. A že napokon očakávaná účasť je taká veľká, že by sme sa na potlachovisko spolu ani nezmestili. Nepomáhalo. Zvolávatelia technopárty sa nemienili svojho úmyslu vzdať. Ostávalo teda len obrátiť sa na políciu. A tá zasiahla. Prístupové cesty k hradu, okrem jedinej, tak povediac oficiálnej, zatarasila, a tú, ktorou prichádzali riadni účastníci, starostlivo stráži. Potlach napokon prebehol bez akéhokoľvek neželaného zásahu. Poďakovanie kamaráta Kutáča všetkým "civilom", čo pomohli potlach zabezpečiť, aj tým uniformovaným, bolo teda skutočne zaslužené. —čk—

(Pozn. Redakce: technopárty = Rave People)

Trampské videodisky

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 2 - Velrybářská Výprava 1999, VCD
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD
- 5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD
- 8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, 400 km 170 trampů v lodích na Yukonu
- 11 - Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD
- 12 - Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD
Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990.,
Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)
Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
- 14 - Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video
č.5+11+12
- 15 - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- 17 - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005, videokronika K.O.
- 18 - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu
Vandry s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Big Doug kemp
- 19 - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon.
75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek (DVD)
- 20 - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara a potlachy na
Weeks Lake, Sarita River, Squamish, Finley Creek
- 21 - Vandry s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy
- 22 - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se
zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu.
- 23 - Vencovi je 65 - DVD. Oslava narozenin na boudě v horách
za Princetonom nedaleko Link Lake v B.C.
- 25 - 7. Celosvětový potlach v Texasu, DVD

Kolik stojí trampské DVD od nás?

Cena u disků není uvedena, očekává se dobrovolný příspěvek (donation only) a předpokládáme, že by měl uhradit výdaje spojené s výrobou a posláním. Novinkou je, že každý jeden, kdo poslal finanční příspěvek na STOPU, má předplaceno a obdrží jedno DVD ročně, nebo více, (podle velikosti příspěvku). Pokud si nenapišeš o určitý disk, tak pošleme něco podle vlastní úvahy. Šek musí být na US nebo CND banku, jinak nelze zpeněžit. Cash (US nebo CND

dolarové bankovky) v obálce a ve staniolu dojde také. Za 17 let vydávání Stopy se ztratila pouze jedna obálka. Čas od času nám finanční situace dovoluje, poslat video disky i někomu, kdo zaplatit nemůže, ale o trampské DVD má zájem. Jsou to třeba důchodci, studenti, nezaměstnaní co ztratili práci a podobně. Patříš-li do takové skupiny, dej nám vědět o jaký disk máš zájem. Povedeme to v patrnosti a dle možnosti vyhovíme. Zároveň chceme poděkovat kamarádům i kamarádkám, kteří přispívají ať malou nebo i větší částkou a tuto službu trampingu nám umožňují. V žádném případě bychom si to s Marušem nemohli dovolit financovat z našich důchodů.

Disky hrají v DVD přehrávače nebo v počítači, který má DVD drive. Naším cílem je, aby disky měl každý jeden tramp na světě, který o ně má zájem.

Předplatné na STOPU vždy bylo a stále zůstává dobrovolné. Trampské video DVD od nás hraje bez problémů ve všech částech zeměkoule, kam jsme jej poslali, včetně Česka, Slovenska a Austrálie.

Došlá Email:

Vyšla kniha v nakladatelství Carpe Diem „Tulák Welzl z pohledu trampa“. Stojí 199 Kč a lze ji objednat na internetové adrese:

<http://www.kosmas.cz/knihy/132683>

Pupál

Předevčirem jsme se dozvěděli od Kennedyho, že Mývala měla poměrně vážnou autonehodu na cestě do Whitehorse a byla převezena do Vancouveru. Nyní je ve Vancouver General Hospital.

Myslíme na ni a držíme jí palce, ať se brzy uzdraví.

Šolím a Evinka (5. prosince 2006)

INTERNET

STOPA je také na WEBU a můžeš si ji stáhnout a natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Stopa

Další linky na trampské stránky:

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Baron - Colorado

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/>

Puchejř - Praha

Napsal nám Jaroslav J. Bier:

S potěšením oznamuji, že písně z mého archivu trampské písně jsou pro všechny příznivce k použití ZDARMA.

<http://bierberry.homestead.com/>

Následuje velmi zajímavá a webka, kde přišli s nápadem sbírat trampské odznaky, zvadla, fotky kempů, Pé-eFky

<http://www.toulavci.com/galerie/campy/vyber.htm>

Poznámky redakce

Máš-li zájem o upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email a nezapomeň nám dát vědět, když si Email změníš.

Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsána a na ni se také obraťte s případnými dotazy a výhradami.

S redakcí spolupracuje Zdeněk Nossberger jako gramatický poradce.

Fotografiemi do tohoto čísla přispěli kromě redakce:

Zdeněk Hanák – Brno, Mrco – Vancouver, Pepa Fotič – Victorie, Zdeněk Nossberger – Praha, Mike Wagner - Whitehorse

Pf 2007

Všem čtenářům STOPY přejeme
šťastné a veselé Vánoce a vše nejlepší
do Nového Roku 2007

redakce